

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2021, sen. zn. 29 NSČR 64/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.64.2020.1

Číslo: 83/2022

Právní věta:

Ustanovení § 197 odst. 2 části věty před středníkem insolvenčního zákona předpokládá, že poučení o účincích popření pravosti, výše nebo pořadí nevykonatelné pohledávky (stejně jako poučení o účincích popření pořadí vykonatelné pohledávky) se věřiteli dostane (má dostat) při přezkumném jednání poté, co osoba nadaná popěrným právem takové popření uplatní. Postup, jímž insolvenční soud poskytne poučení o možných následcích popření všem přítomným věřitelům na počátku přezkumného jednání (před vlastním přezkumem přihlášených pohledávek), není v souladu s insolvenčním zákonem. To, zda insolvenční soud nebo insolvenční správce splnil svou poučovací povinnost dle § 197 odst. 2 insolvenčního zákona, závisí na posouzení, zda případné nedostatky při plnění poučovací povinnosti nebyly na újmu procesních práv přihlášeného věřitele jako adresáta poučení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 02.12.2021

Spisová značka: 29 NSČR 64/2020

Číslo rozhodnutí: 83

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Poučovací povinnost soudu

Předpisy: § 190 odst. 1 IZ

§ 197 odst. 2 IZ

§ 198 odst. 1 IZ

§ 5 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Dotčená rozhodnutí:

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2011, sp. zn. [29 Cdo 3582/2010](#), uveřejněné pod číslem 97/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 1998, sp. zn. [2 Cdon 813/97](#), uveřejněné pod číslem 40/99 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2011, sen. zn. [29 NSCR 42/2010](#), uveřejněné pod číslem

13/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2015, sen. zn. [29 ICdo 6/2014](#), uveřejněné pod číslem 51/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 1996, sp. zn. 2 Cdon 661/96

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. [21 Cdo 3676/2007](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2022, sen. zn. [29 ICdo 56/2020](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2018, sen. zn. [29 ICdo 76/2018](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2018, sen. zn. [29 NSCR 140/2016](#)

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud změnil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 4. 2020 tak, že se mění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2020 tak, že se přihláška věřitele č. 11 neodmítá a účast tohoto věřitele v insolvenčním řízení nekončí.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 18. 2. 2020 Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Odmítl přihlášku věřitele č. 11 (A. plast, s. r. o.) „týkající se“ přihlášené pohledávky ve výši 259 776,06 Kč (bod I. výroku).

[2] Určil, že účast věřitele č. 11 v insolvenčním řízení vedeném vůči dlužníku (A. s. r. o.) končí „v rozsahu odmítnuté pohledávky“ právní mocí usnesení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel z toho, že:

[1] Věřitel č. 11 podal přihlášku pohledávky dne 19. 7. 2019.

[2] Na přezkumném jednání konaném dne 28. 8. 2019 insolvenční správce dlužníka (Mgr. J. Z.) popřel pravost pohledávky věřitele č. 11; dlužník pohledávku uznal. Věřitel č. 11 byl na přezkumném jednání přítomen a o dalším postupu byl insolvenčním soudem i insolvenčním správcem poučen.

[3] Podáním ze dne 26. 9. 2019 vzal věřitel č. 11 přihlášku pohledávky částečně zpět. Usnesením ze dne 18. 11. 2019 vzal insolvenční soud na vědomí zpětvzetí přihlášky pohledávky věřitele č. 11 „v celkové výši“ 5 577,59 Kč.

[4] Věřitel č. 11 nepodal žalobu o určení pravosti pohledávky.

[5] Podáním ze dne 28. 1. 2020 vzal insolvenční správce zcela zpět „zpětvzetí svého popření“ (správně popření pohledávky věřitele č. 11).

3. Na výše uvedeném základě insolvenční soud – vycházející z ustanovení § 173 odst. 1, § 184, § 185, § 197 odst. 2, § 198 a § 201 odst. 1 písm. c/ a d/ zákona č. 186/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu – dospěl k následujícím závěrům:

4. Insolvenční správce může vzít účinně zpět popření pravosti nevykonatelné pohledávky do doby, než věřiteli marně uplyne lhůta k podání žaloby o určení pravosti pohledávky, a podá-li věřitel včas incidenční žalobu, pak do doby, než rozhodnutí insolvenčního soudu o této žalobě nabude právní moci.

5. Lhůta k podání žaloby o určení pravosti popřené pohledávky věřiteli č. 11 marně uplynula dne 27. 9. 2019.

6. Insolvenční správce vzal své popření zpět až po uplynutí lhůty k podání žaloby o určení pravosti popřené nevykonatelné pohledávky.

7. Věřitel č. 11 žalobu o určení pravosti pohledávky včas nepodal, ačkoliv byl na přezkumném jednání poučen o dalším postupu; k jeho pohledávce se tudíž nepřihlíží.

8. K odvolání věřitele č. 11 Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 7. 4. 2020 potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

9. Odvolací soud - vycházejí z ustanovení § 185, § 197 odst. 2, § 198 odst. 1 a § 201 odst. 1 insolvenčního zákona a odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu - dospěl po přezkoumání usnesení insolvenčního soudu k následujícím závěrům:

10. Insolvenční správce může účinně vzít zpět popření pravosti nevykonatelné pohledávky jen po dobu, po kterou se k takto popřené pohledávce v insolvenčním řízení přihlíží. Marné uplynutí lhůty k podání žaloby o určení pravosti nevykonatelné pohledávky má za následek, že se k takové pohledávce nepřihlíží. Procesní úkon insolvenčního správce (zpětvzetí popření) se tudíž týkal pohledávky, která „zde již (z pohledu insolvenčního řízení) není“ a jako takový nemohl vyvolat žádné procesní účinky.

11. Věřitel č. 11 byl přítomen na přezkumném jednání a byl řádně poučen insolvenčním soudem o dalším postupu ve smyslu ustanovení § 197 odst. 2 věty před středníkem insolvenčního zákona; není zapotřebí, aby jej insolvenční správce „ještě následně“ poučil podle ustanovení § 197 odst. 2 věty za středníkem insolvenčního zákona.

12. Věřitel č. 11 v určené lhůtě nepodal žalobu o určení pravosti popřené pohledávky. Na tom, že se k jeho pohledávce nepřihlíží, nemůže změnit nic ani zpětvzetí popření, které insolvenční správce učinil „opožděně“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

13. Proti usnesení odvolacího soudu podal věřitel č. 11 dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od (v dovolání blíže označené) ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu a které doposud nebyly v rozhodovací praxi odvolacího soudu vyřešeny. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

14. Dovolatel předkládá dovolacímu soudu k rozhodnutí otázku, zda má být věřitel na přezkumném jednání poučen ve smyslu ustanovení § 197 odst. 2 insolvenčního zákona až po popření jeho nevykonatelné pohledávky. K tomu dovolatel argumentuje, že poučení věřitele před tím, než je jeho pohledávka popřena, představuje procesní pochybení, neboť „důvodem poučovací povinnosti“ je jeho

„nové právní postavení“ v důsledku popření přihlášené pohledávky.

15. Dovolatel dále pokládá dovolacímu soudu k řešení otázku, zda jej měl insolvenční správce po přezkumném jednání písemně vyrozumět o dalším postupu podle § 197 odst. 2 insolvenčního zákona. K tomu predestiruje, že na přezkumném jednání nebyl náležitě poučen a insolvenční správce jej tak měl vyrozumět, jako kdyby se přezkumného jednání nezúčastnil.

16. Konečně dovolatel namítá, že se odvolací soud nevypořádal dostatečným způsobem s odvolacími námitkami a neodůvodnil svůj právní názor odchylný od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, čímž dovolateli „odepřel“ jeho procesní práva. Závěr, podle kterého se nepřihlíží ke zpětvzetí popření insolvenčním správcem, pak má za přepjatě formalistický.

III.

Přípustnost dovolání

17. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

18. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním predestřené právní otázky (řádného poučení věřitele, jehož nevykonatelná pohledávka byla na přezkumném jednání popřena) jde o věc dovolacím soudem ve všech souvislostech dosud neřešenou. Na vyřešení této otázky pak závisí přípustnost dovolání pro druhou položenou právní otázku, tedy zda měl insolvenční správce po přezkumném jednání dovolatele písemně vyrozumět podle ustanovení § 197 odst. 2 věty za středníkem insolvenčního zákona.

IV.

Důvodnost dovolání

19. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

20. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

21. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení občanského soudního řádu a insolvenčního zákona:

§ 5 (o. s. ř.)

Soudy poskytují účastníkům poučení o jejich procesních právech a povinnostech.

§ 7 (insolvenčního zákona)

Použití občanského soudního řádu a zákona o zvláštních řízeních soudních

Nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.

§ 190 (insolvenčního zákona)
Přezkumné jednání

(1) Přezkoumání přihlášených pohledávek se děje, není-li způsobem řešení úpadku oddlužení, na přezkumném jednání nařízeném insolvenčním soudem.

(...)

§ 197 (insolvenčního zákona)

(...)

(2) Věřitele, jehož nevykonatelná přihlášená pohledávka byla popřena při přezkumném jednání, poučí insolvenční správce nebo insolvenční soud při přezkumném jednání o dalším postupu; věřitele, který se přezkumného jednání nezúčastnil, o tom insolvenční správce písemně vyrozumí, a to i tehdy, je-li popření uvedeno v upraveném seznamu přihlášených pohledávek.

§ 198 (insolvenčního zákona)
Popření nevykonatelné pohledávky insolvenčním správcem

(1) Věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena insolvenčním správcem, mohou uplatnit své právo žalobou na určení u insolvenčního soudu do 30 dnů od přezkumného jednání nebo od právní moci rozhodnutí o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a); tato lhůta však neskončí dříve než uplynutím 15 dnů od doručení vyrozumění podle § 197 odst. 2 nebo § 410 odst. 2. Žalobu podávají vždy proti insolvenčnímu správcí. Nedojde-li žaloba ve stanovené lhůtě insolvenčnímu soudu, k pohledávce popřené co do pravosti se nepřihlíží; pohledávka popřená co do výše nebo pořadí je v takovém případě zjištěna ve výši nebo pořadí uvedeném při jejím popření.

(...)

22. Citovaná ustanovení občanského soudního řádu a insolvenčního zákona platila již v době zahájení insolvenčního řízení (3. 4. 2019) a později nedoznala změn.

23. V usnesení ze dne 20. 1. 2011, sp. zn. [29 Cdo 3582/2010](#), uveřejněném pod číslem 97/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 97/2011“), Nejvyšší soud na téma poučovací povinnosti podle ustanovení § 197 odst. 2 insolvenčního zákona uvedl, že:

[1] Poučení, jak má v insolvenčním řízení postupovat přihlášený věřitel, jehož nevykonatelná pohledávka byla při přezkumném jednání účinně popřena co do pravosti, výše nebo pořadí, se takovému věřiteli v případě, že je při přezkumném jednání přítomen, má dostat již při tomto jednání (zpravidla v jeho závěru a lhotejso, zda od insolvenčního soudu nebo prostřednictvím přítomného insolvenčního správce).

[2] Nestane-li se tak, pak písemné vyrozumění ve smyslu ustanovení § 197 odst. 2 insolvenčního zákona, splňující náležitosti vymezené vyhláškou č. 311/2007 Sb., o jednacím řádu pro insolvenční řízení a kterou se provádějí některá ustanovení insolvenčního zákona, musí insolvenční správce zaslat nejen těm věřitelům popřené nevykonatelné pohledávky, kteří se přezkumného jednání nezúčastnili, nýbrž i těm věřitelům popřené nevykonatelné pohledávky, kterým se - ač byli přítomni - náležitého poučení při přezkumném jednání nedostalo.

24. K tomu srov. rovněž usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2011, sen. zn. [29 NSČR 42/2010](#), uveřejněné pod číslem 13/2012 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 13/2012“).

25. V [R 97/2011](#) Nejvyšší soud rovněž vysvětlil, že ustanovení § 5 o. s. ř. je podpůrně (přiměřeně) aplikovatelné (i) v insolvenčním řízení. Přitom platí, že poučovací povinnost soudu je koncipována tak, aby bylo vždy bez pochybností zřejmé, kdy a o čem mají být účastníci poučeni. Vzájemný vztah úpravy v § 5 o. s. ř. a úpravy poučovací povinnosti v jednotlivých ustanoveních občanského soudního řádu (insolvenčního zákona) je vztahem principu a jeho konkrétního promítnutí; jakého poučení se účastníkům má dostat v konkrétní procesní situaci, nestanoví § 5 o. s. ř., ale jednotlivá (další) ustanovení občanského soudního řádu (insolvenčního zákona) [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2015, sen. zn. [29 ICdo 6/2014](#), uveřejněné pod číslem 51/2017 Sb. rozh. obč., jakož i judikaturu uvedenou v odůvodnění tohoto usnesení].

26. Nejvyšší soud k ustanovení § 5 o. s. ř. dále doplnil, že součástí poučovací povinnosti soudu není návod či pomoc účastníku spočívající v tom, co by měl nebo mohl v daném okamžiku učinit, ale jen taková pomoc, aby mohl zákonem stanoveným způsobem vyjádřit, co v řízení sám hodlá učinit. K tomu srov. např. již usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 1996, sp. zn. 2 Cdon 661/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 2, ročník 1998, pod číslem 14, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2018, sen. zn. [29 NSČR 140/2016](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 2, ročník 2020, pod číslem 19.

27. V usnesení ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. [21 Cdo 3676/2007](#) (ústavní stížnost podanou proti tomuto rozhodnutí Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 7. 10. 2009, sp. zn. [III. ÚS 2237/08](#)), Nejvyšší soud objasnil, že podle ustanovení § 5 o. s. ř. (v němž se promítá článkem 36 Listiny základních práv a svobod ústavně zaručené právo účastníka na spravedlivý proces) je soud povinen poučit účastníky řízení o jejich procesních právech a povinnostech; tedy o tom, jaká práva jim přiznávají a jaké povinnosti jim ukládají procesněprávní předpisy. Ani v rámci procesních předpisů však nejde o poučovací povinnost bezbřehou potud, že by soud, například na počátku řízení, seznámil účastníka se všemi jeho myslitelnými procesními právy a povinnostmi bez zřetele k tomu, zda procesní situace, ve které by mohl svá procesní práva v řízení realizovat, vůbec nastane a bez ohledu na to, zda účastník projevuje vůli směřující k realizaci takového procesního práva. Podstatné je, aby se účastníku dostalo poučení v době, kdy je toho podle stavu řízení pro něj zapotřebí. K tomu dále srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 1998, sp. zn. [2 Cdon 813/97](#), uveřejněné pod číslem 40/1999 Sb. rozh. obč., či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2018, sen. zn. [29 ICdo 76/2018](#).

28. Z dikce § 197 odst. 2 části věty před středníkem insolvenčního zákona se výslovně podává, že poučení „o dalším postupu“ (insolvenční soudem nebo insolvenční správce) se má dostat „věřiteli, jehož nevykonatelná přihlášená pohledávka byla popřena“. Jinak řečeno, ustanovení § 197 odst. 2 části věty před středníkem insolvenčního zákona předpokládá, že poučení o účincích popření pravosti, výše nebo pořadí nevykonatelné pohledávky (stejně jako poučení o účincích popření pořadí vykonatelné pohledávky) se věřiteli dostane (má dostat) při přezkumném jednání poté, co osoba nadaná popěrným právem takové popření uplatní. Postup, jímž insolvenční soud poskytne poučení o možných následcích popření všem přítomným věřitelům na počátku přezkumného jednání (před vlastním přezkumem přihlášených pohledávek), není v souladu s insolvenčním zákonem.

29. Promítnuto do poměrů projednávané věci tak měl být dovolatel na přezkumném jednání poučen podle ustanovení § 197 odst. 2 věty před středníkem, § 198 odst. 1 insolvenčního zákona po popření jeho pohledávky insolvenčním správcem; insolvenční soud ale uvedené poučení (spolu s dalšími procesními poučeními) přednesl ještě před tím, než přistoupil k přezkoumání přihlášených pohledávek [srov. protokol o přezkumném jednání (B-4)].

30. K zodpovězení tak zůstává otázka, zda nesprávný postup insolvenčního soudu (předčasné

poučení o účincích popření) v konkrétním případě vyvolal (způsobil) újmu na procesních právech přihlášeného věřitele (věřitele, jehož pohledávka byla při přezkumném jednání následně popřena). Samotná okolnost, že insolvenční soud poskytl dovolateli příslušné poučení předčasně, totiž neznamená (nemusí znamenat), že jde o poučení, které nevyvolalo požadované procesní následky. Vždy je zapotřebí přihlídnout ke smyslu a účelu konkrétní poučovací povinnosti a ke konkrétním okolnostem dané věci, tedy k tomu, zda poskytnuté poučení – byť beze zbytku nevyhovuje shora vymezeným kritériím – přesto umožní účastníku řízení realizovat potřebná procesní práva nebo povinnosti. Jinak řečeno, to, zda insolvenční soud nebo insolvenční správce splní svou poučovací povinnost dle § 197 odst. 2 insolvenčního zákona, závisí na posouzení, zda případné nedostatky při plnění poučovací povinnosti nebyly na újmu procesních práv přihlášeného věřitele jako adresáta poučení. Ještě jinak řečeno, jestliže účastník řízení mohl na základě poskytnutého poučení odpovídajícím způsobem uplatnit svá procesní práva, popřípadě vykonat své procesní povinnosti, není z hlediska zachování práva na spravedlivý proces podstatné, že případně šlo o poučení, které není zcela bez vad.

31. Nejvyšší soud nemá v daném skutkovém rámci pochyb o tom, že samotná „předčasnost“ poučení nebyla na újmu práv dovolatele. Insolvenční soud poučení přednesl v rámci přezkumného jednání bezprostředně před tím, než přistoupil k vlastnímu přezkoumání přihlášených pohledávek (§ 190 odst. 1 insolvenčního zákona). Dovolateli, který se jako jediný přihlášený věřitel účastnil přezkumného jednání [srov. prezenční listinu, která je přílohou protokolu o přezkumném jednání (B-4)], tak muselo být zřejmé, že poskytnuté poučení se týká dalšího postupu v řízení v případě popření pohledávky insolvenčním správcem (časová a věcná souvislost poučení s bezprostředně následujícím přezkoumáním přihlášených pohledávek je nezpochybnitelná) a že je z povahy věci jediným možným adresátem poučení.

32. Napadené rozhodnutí přesto neobstojí. Z protokolu o přezkumném jednání se totiž podává, že insolvenční soud poučil dovolatele následovně: „Dle ustanovení § 198 odst. 1 insolvenčního zákona věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena insolvenčním správcem, mohou uplatnit své právo žalobou na určení u insolvenčního soudu do 30 dnů od přezkumného jednání; tato lhůta však neskončí dříve než uplynutím 15 dnů od doručení vyrozumění podle § 197 odst. 2. Žalobu podávají vždy proti insolvenčnímu správci. Nedojde-li žaloba ve stanovené lhůtě insolvenčnímu soudu, k pohledávce popřené co do pravosti se nepřihlíží; pohledávka popřená co do výše nebo pořadí je v takovém případě zjištěna ve výši nebo pořadí uvedeném při jejím popření.“

33. Ze znění poučení tak je zřejmé, že insolvenční soud vyšel z dikce ustanovení § 198 odst. 1 insolvenčního zákona (s tím, že vypustil pasáže týkající se specifického režimu přezkumu pohledávek v oddlužení), aniž je však dostatečně přizpůsobil konkrétní procesní situaci. Věřitel poučený o účincích popření u přezkumného jednání totiž již nemá být insolvenčním správcem písemně vyrozumíván. Dovolateli jako jedinému možnému adresátu poučení (jedinému věřiteli s nevykonatelnou pohledávkou přítomnému na přezkumném jednání) se tak dostalo nesprávného poučení, že lhůta k podání odporové žaloby na určení pravosti pohledávky činí 30 dnů od přezkumného jednání, neskončí však „dříve než uplynutím 15 dnů od doručení vyrozumění podle § 197 odst. 2“.

34. Takto formulované poučení mohlo v dovolateli vyvolat oprávněné očekávání, že mu insolvenční správce bude následně písemně vyrozumění adresovat a že lhůta pro podání žaloby je vázána na doručení tohoto vyrozumění. Ani insolvenční soud přitom neměl jasno v tom, zda se dovolateli dostalo u přezkumného jednání řádného poučení, což vyplývá z toho, že usnesením ze dne 27. 12. 2019, zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 31. 12. 2019 (B-7), (mimo jiné) vyzýval insolvenční správce ke sdělení, zda dovolatele vyrozuměl o dalším postupu podle § 197 odst. 2 věty za středníkem insolvenčního zákona; v reakci na výzvu insolvenčního soudu insolvenční správce místo toho vzal své popření pohledávky dovolatele zpět (B-8).

35. Nejvyšší soud tak uzavírá, že se dovolateli (v rozporu s ustálenou judikaturou dovolacího soudu) nedostalo po popření jeho nevykonatelné pohledávky ani řádného poučení o dalším postupu v insolvenčním řízení u přezkumného jednání, ani nebyl následně písemně vyrozuměn insolvenčním správcem (srov. opětovně [R 97/2011](#), či [R 13/2012](#)). Lhůta pro podání žaloby na určení pravosti pohledávky tak dovolateli nezačala běžet a závěr soudů nižších stupňů, že se k pohledávce nepřihlíží, je nesprávný.

36. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu neobstálo již v rovině právního posouzení otázky, zda poskytnuté poučení bylo řádné, nezabýval se Nejvyšší soud (pro nadbytečnost) dalšími dovolacími námitkami.

37. Jelikož právní posouzení věci odvolacím soudem není správné, Nejvyšší soud, maje za splněné předpoklady určené ustanovením § 243d písm. b/ o. s. ř., rozhodnutí odvolacího soudu změnil v tom duchu, že se přihláška dovolatele neodmítá a že jeho účast v insolvenčním řízení nekončí.